PID UOHSX00N8J0A
Č. j. ÚOHS-28750/2026/162
Sp. zn. ÚOHS-R0104/2026/VZ
Datum, místo 24. 8. 2026, Brno

ROZHODNUTÍ PŘEDSEDY ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

Ve správním řízení o rozkladu doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 22. 6. 2026 navrhovatelem

- Alcaserv Czech, a.s., IČO 04125622, se sídlem Valentinská 20/10, 110 00 Praha 1,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0233/2026/VZ, č. j. ÚOHS-20210/2026/500 ze dne 5. 6. 2026, vydanému ve správním řízení vedeném pod ve věci návrhu navrhovatele na přezkoumání úkonů zadavatele

- Česká republika – Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, IČO 72051795, se sídlem tř. Kosmonautů 189/10, Hodolany, 779 00 Olomouc,

učiněných při zadávání veřejné zakázky s názvem „MKI – přístupové LAN přepínače“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 12. 2. 2026 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 13. 2. 2026 pod ev. č. Z2026-009106 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 13. 2. 2026 pod ev. č. 106623-2026,

jsem na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl takto:

I.

Výrok I rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0233/2026/VZ, č. j. ÚOHS-20210/2026/500 ze dne 5. 6. 2026 podle § 152 odst. 6 písm. b) a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, **p o t v r z u j i** a podaný rozklad v tomto rozsahu **z a m í t á m**.

II.

Výrok II rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0233/2026/VZ, č. j. ÚOHS-20210/2026/500 ze dne 5. 6. 2026 podle § 152 odst. 6 písm. a) a § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, **r u š í m** a věc v tomto rozsahu **v r a c í m** Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k novému projednání.

ODŮVODNĚNÍ

I. POSTUP ZADAVATELE A SPRÁVNÍ ŘÍZENÍ VEDENÉ ÚŘADEM

1. Zadavatel, jakožto veřejný zadavatel ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZVZ“, případně „zákon“), zahájil dne 12. 2. 2026 otevřené řízení za účelem zadání veřejné zakázky (dále „veřejná zakázka“ nebo „zadávací řízení“).

2. Předmětem veřejné zakázky je dle čl. 2 zadávací dokumentace[1] ze dne 6. 2. 2026 (dále jen „zadávací dokumentace“) „nákup LAN přepínačů v rámci projektu Modernizace a zabezpečení komunikační infrastruktury Policie ČR – koncové prvky, a to v rozsahu dle minimální specifikace předmětu plnění, která je uvedena v příloze č. 2 a v příloze č. 3 ZD, a v závazném návrhu kupní smlouvy v příloze č. 1 ZD.“. Dle čl. 2 zadávací dokumentace činí předpokládaná hodnota veřejné zakázky 36 194 722,10 Kč bez DPH.

3. Zadavatel obdržel dne 12. 3. 2026 od navrhovatele námitky,[2] jimiž navrhovatel brojil proti neprodloužení lhůty pro podání nabídek v návaznosti na vysvětlení zadávací dokumentace č. 1 ze dne 9. 3. 2026 (dále jen „vysvětlení zadávací dokumentace“)[3] a proti zadávacím podmínkám (dále jen „námitky“), přičemž zadavatel tyto námitky v plném rozsahu prostřednictvím rozhodnutí o námitkách ze dne 24. 3. 2026 (dále jen „rozhodnutí o námitkách“)[4] odmítl.

4. Vzhledem k tomu, že navrhovatel se způsobem vypořádání svých námitek nesouhlasil, zaslal dne 7. 4. 2026 Úřadu podání nadepsané „Návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele“ (dále jen „podání“), čímž bylo podle § 249 ZZVZ ve spojení s § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zahájeno správní řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele. Úřad po posouzení obsahu podání shledal, že obsahuje 2 návrhy vztahující se k různým jednáním zadavatele.

5. V návrhu 1 namítal, že když zadavatel ve vysvětlení zadávací dokumentace připustil i jiné produkty než výslovně požadované v příloze č. 3 zadávací dokumentace (tedy nepříznačné pro Cisco), změnil zadávací podmínky, v důsledku čehož došlo k rozšíření okruhu potenciálních dodavatelů. Dle navrhovatele byl proto zadavatel povinen prodloužit lhůtu pro podání nabídek o celou její původní délku, což však neučinil, čímž porušil § 99 odst. 2 ZZVZ.

6. V návrhu 2 navrhovatel brojil proti zadávacím podmínkám, přičemž namítal zejména jejich vnitřní rozpornost (způsobenou vysvětlením zadávací dokumentace), neoprávněné použití odkazů na produkty konkrétního výrobce, přičemž připuštění produktů i od jiného výrobce než Cisco je dle navrhovatele pouze iluzorní a fakticky ho nelze dosáhnout. Také brojil proti údajně extenzivním požadavkům na kompatibilitu se stávajícím řešením zadavatele.

7. Vzhledem k tomu, že obsahem podání byly 2 návrhy a mělo tedy dojít ke složení dvou kaucí, přičemž navrhovatel složil na účet Úřadu pouze kauci jedinou, vyzval Úřad usnesením ze dne 9. 4. 2026 navrhovatele, aby uvedl, ke kterému ze dvou návrhů se jím složená kauce vztahuje.

[1] Položka 25 správního spisu.
[2] Položka 23 správního spisu.
[3] Položka 26 správního spisu.
[4] Položka 24 správního spisu.

Navrhovatel Úřad podáním ze dne 23. 4. 2026 informoval, že své podání považuje za jediný návrh, nicméně jeho primárním zájmem je posouzení zákonnosti zadávacích podmínek.

II. NAPADENÉ ROZHODNUTÍ

8. Výrokem I napadeného rozhodnutí Úřad správní řízení vedené ve věci návrhu 1 navrhovatele podle § 257 písm. c) ZZVZ zastavil, neboť v souvislosti s tímto návrhem nedošlo ke složení kauce v souladu s § 255 ZZVZ.

9. K výroku I napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že navrhovatel prostřednictvím svého podání podal dva samostatné návrhy, v důsledku čehož mělo rovněž dojít ke složení dvou kaucí. Z dokumentace o zadávacím řízení přitom vyplývá, že navrhovatel v zadávacím řízení nepodal nabídku, a měl tedy při výpočtu výše kauce postupovat dle § 255 odst. 1 věty třetí ZZVZ, tj. v souvislosti s podáním každého z návrhů složit kauci ve výši 100 000 Kč, celkem měl tedy na účet Úřadu složit částku 200 000 Kč. Navrhovatel však na účet Úřadu složil pouze částku 100 000 Kč, tj. částku odpovídající kauci za jeden návrh.

10. Výrokem II napadeného rozhodnutí Úřad správní vedené ve věci návrhu 2 navrhovatele zamítl, neboť nezjistil důvody pro uložení nápravného opatření.

11. V odůvodnění výroku II napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že neshledal navrhovatelem tvrzenou nezákonnost zadávacích podmínek co do vymezení technické specifikace předmětu plnění a požadavků na kompatibilitu. Shledal, že zadávací podmínky nevedou k nezákonnému zvýhodnění produktů společnosti Cisco.

12. Námitky navrhovatele se údajně soustřeďují výlučně na skutečnost, že zadavatel v technické specifikaci použil názvy funkcionalit, které se dle navrhovatele shodují s terminologií užívanou jedním konkrétním výrobcem, a nikoliv na to, že by zadavatel požadoval vlastnosti, jež by byly v rozporu se „zásadou hospodářské soutěže“ nebo by byly splnitelné toliko jediným dodavatelem. Podle Úřadu je navrhovateli zřejmé, jaké funkční vlastnosti LAN přepínačů zadavatel požaduje a samotné použití terminologie shodné s označením užívaným konkrétním výrobcem neznamená nepřímý odkaz na jeho výrobky ani omezení hospodářské soutěže. Technické požadavky je proto třeba chápat jako požadavky na konkrétní funkční vlastnosti zařízení, nikoli na výrobky či dodavatele používající určitou terminologii. Zadavatel tedy požadoval, aby zařízení danými funkcemi disponovala, nikoliv aby byly tyto funkce označeny totožnými názvy jako v zadávací dokumentaci.

13. Podle Úřadu je požadavek zadavatele na kompatibilitu nově pořizovaných zařízení se stávajícím řešením zcela relevantní a legitimní, neboť je motivován potřebou zachovat plnou funkčnost stávající komunikační infrastruktury zadavatele v kombinaci s nově pořizovaným zařízeními. Úřad dále uvedl, že ze zadávací dokumentace ani z vysvětlení zadávací dokumentace nevyplývá, že by pro podání nabídky byla nutná aktivní součinnost ze strany společnosti Cisco. Zadavatel ve specifikaci předmětu plnění výslovně uvedl, že lze nabídnout zařízení jiného výrobce nežli Cisco, nicméně součástí nabídky musí být nástroj pro komplexní centrální správu zařízení a jeho licence, včetně podpory/subskripce na dobu min. platnosti požadované záruky zařízení a zároveň musí být zajištěna pro tento nástroj vzájemná přímá nebo nepřímá integrace s řešením Catalyst Center zadavatele, a to například pomocí řešení třetí strany.

14. Je přitom na jednotlivých dodavatelích, jakým způsobem k naplnění tohoto požadavku přistoupí, tedy zda prostřednictvím vlastního řešení, zajištěním odpovídající podpory či jinými

technickými nebo smluvními nástroji. Skutečnost, že splnění takto formulovaného požadavku může být pro některé dodavatele spojeno s vyšší mírou technické či obchodní náročnosti, nelze bez dalšího považovat za diskriminační prvek zadávacích podmínek.

15. Že zadávací podmínky umožňovaly nabídnout LAN přepínače různých výrobců a že účastníci zadávacího řízení (resp. minimálně účastník zadávacího řízení, který nabídl LAN přepínače Juniper) chápali namítané technické požadavky jako požadavky na konkrétní funkcionality LAN přepínačů, nikoli jako požadavky směřující k zařízením konkrétního výrobce (Cisco), a že nabídku bylo možno podat i bez součinnosti s výrobcem Cisco, Úřad opřel i o skutečnost, že jeden z účastníků zadávacího řízení nabídl LAN přepínače Juniper.

16. Úřad k § 36 odst. 1 ZZVZ uvedl, že i v případě, kdy je určitá zadávací podmínka shledána jako omezující hospodářskou soutěž, nelze bez dalšího vyvodit rovněž závěr ohledně její nezákonnosti. Vždy totiž musí být zároveň posuzováno, zda se jedná o bezdůvodné omezení hospodářské soutěže, či zda je toto omezení odůvodněno legitimním důvodem – v takovém případě nelze konstatovat, že se jedná o nezákonně stanovenou zadávací podmínku.

III. ROZKLAD NAVRHOVATELE

17. Dne 22. 6. 2026 obdržel Úřad proti napadenému rozhodnutí rozklad navrhovatele. Napadené rozhodnutí bylo navrhovateli doručeno dne 5. 6. 2026. Jelikož konec lhůty k podání rozkladu připadl na sobotu 20. 6. 2026, posunul se na nejbližší pracovní den, tedy 22. 6. 2026. Rozklad byl podán řádně a včas.

Námitky rozkladu

18. Navrhovatel považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a věcně nesprávné. V určitých ohledech Úřad dle jeho názoru nezjistil řádně skutkový stav a řádně neodůvodnil své závěry, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

19. Navrhovatel namítá, že Úřad nesprávně posoudil užití přímých odkazů (na produkty Cisco) zadavatelem. Dle jeho názoru se Úřad splněním podmínek § 89 odst. 5 a 6 ZZVZ fakticky ani nezabýval, neboť dospěl k nesprávnému závěru, že se nejedná o přímé odkazy, ale pouze o „požadavky na funkční vlastnosti“. Pro všechny zadavatelem použité názvy funkcionalit však existují obecně uznávaná a technologicky neutrální označení. Zadavatelem použitá terminologie nepředstavuje obecné označení požadovaných funkcionalit, ale označení používaná konkrétními výrobci. Nesprávnost závěrů Úřadu navrhovatel demonstroval na příkladu označení NetFlow v9, což je obchodní označení příznačné pro Cisco, zatímco obecný popis funkce je pouze formát IPFIX. K uvedenému navrhovatel odkazuje na veřejně dostupný dokument,[5] který má také prokazovat, že formát NetFlow v9 byl vyvinut společností Cisco. Navrhovatel se domnívá, že Úřad měl k těmto veřejně dostupným dokumentům přihlédnout sám v rámci ověřování pravdivosti tvrzení zadavatele. Navrhovatel předložil tabulky dokládající, že různí výrobci označují obdobné funkcionality odlišnými obchodními názvy, přičemž podle něj existují i jejich obecná, technologicky neutrální označení. Z toho dovozuje, že zadavatel nepoužil obecná označení funkcionalit, ale terminologii spojovanou s konkrétními výrobci.

20. Když navrhovatel vznesl námitku, že jde o přímý odkaz na konkrétní výrobek (který je nezákonný *per se*), břemeno tvrzení i důkazní mělo být v tomto ohledu přeneseno na zadavatele.

[5] datatracker.ietf.org/doc/html/rfc7011

21. Dále navrhovatel na příkladu technologie SSO vysvětlil, proč považuje úvahu Úřadu, že dodavatelé věděli, co lze pod konkrétními požadavky zadavatele chápat, za nesprávnou. Jistou podobnou funkcionalitu mají všichni výrobci, ale každý výrobce ji zajišťuje jiným technologickým postupem (který je ale z uživatelského pohledu srovnatelný). Když tedy zadavatel odkázal na funkcionalitu SSO příznačnou pro Cisco, pak se navrhovatel mohl oprávněně domnívat, že zadavatel požaduje výhradně technologii obsaženou v SSO, resp. nemohl mít jistotu, že zadavatel nebude zneužívat drobné technologické odlišnosti k tvrzení, že nabídnuté řešení nesplňuje jeho požadavky, neboť není plnohodnotnou alternativou k SSO. Úřad tedy nemá pravdu, když tvrdí, že dodavatelé pochopili, co přesně zadavatel požaduje, neboť nevěděli, do jaké míry detailu se jejich ekvivalentní funkcionality mají podobat funkcionalitě Cisco. Tvrzení Úřadu,[6] že dodavatelé chápali požadavky zadavatele jako požadavky na konkrétní funkcionality, nikoli jako požadavek na konkrétního výrobce, je nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, jak Úřad k uvedenému závěru dospěl.

22. Úřad navíc pominul, že sám zadavatel užité pojmy označil jako obchodní názvy, když ve vysvětlení zadávací dokumentace[7] připustil, že lze dodat i ekvivalentní technická řešení pod „*odlišným obchodním označením*“.

23. Navrhovatel namítá, že zadavatel neprokázal oprávněnost omezení hospodářské soutěže spočívajícího v požadavku na kompatibilitu s technologiemi Cisco. Přestože tento požadavek odůvodňoval ochranou dřívějších investic a zachováním kontinuity provozu, nijak nedoložil rozsah, hodnotu ani způsob pořízení stávající infrastruktury Cisco, z nichž by bylo možné posoudit přiměřenost takto významného omezení soutěže u zakázky v hodnotě 36 mil. Kč. Úřad zcela ignoroval, že zadavatel, ačkoli v tomto ohledu nese důkazní břemeno, nepodložil svá tvrzení žádnými relevantními důkazy. Závěr Úřadu, že hodnota stávajícího vybavení je nerozhodná, je zcela excesivní a rozporný se zásadou přiměřenosti.

24. K části návrhu týkající se požadavku na vzájemnou kompatibilitu přepínačů na různých lokalitách navrhovatel uvádí, že způsob jejího vypořádání Úřadem považuje za nezákonný, protože Úřad zcela přešel, že ačkoli navrhovatel nedůvodnost požadavku na vzájemnou kompatibilitu přepínačů na různých lokalitách namítal již v námitkách, zadavatel se k ní vyjádřil poprvé až ve vyjádření k návrhu,[8] což porušuje § 245 odst. 1 ZZVZ, neboť zadavatel se nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným v námitkách. Úřad měl tedy rozhodnutí o námitkách zrušit, a když tak neučinil, činí to napadené rozhodnutí věcně nesprávným a nezákonným.

25. Skutečnost, že zadavatel obdržel i nabídku Juniper, nijak nevyvrací tvrzení navrhovatele, že k podání nabídky byla nutná minimálně součinnost Cisco (zejména kvůli zajištění průběžné kompatibility při budoucích aktualizacích). Tvrzení Úřadu, že se dodavatelé k takové spolupráci nepřiznali, je zcela nedostačující, neboť nic nedokazuje. Navíc není jisté, že tato nabídka skutečně splňuje zadávací podmínky, v tomto ohledu Úřad vychází pouze ze sdělení zadavatele.

[6] Bod 120 napadeného rozhodnutí.

[7] Str. 5.

[8] Kde uvedl, že nepožaduje, aby přístupový LAN přepínač na jedné lokalitě byl kompatibilní s distribučním LAN přepínačem na jiné lokalitě.

Přitom sám Úřad uvádí,[9] že nabídka nebyla posuzována z hlediska splnění požadavků technické specifikace. Úřad tedy neověřil řádně skutkový stav, což je v rozporu s rozhodovací praxí.[10]

26. Navrhovatel namítá, že Úřad se nevypořádal s jeho klíčovým argumentem, že požadavek na kompatibilitu s technologiemi Cisco nelze splnit bez součinnosti společnosti Cisco, zejména ve vztahu k budoucím aktualizacím firmware a dlouhodobému zajištění interoperability. Odůvodnění založené pouze na existenci nabídky s technologií Juniper považuje navrhovatel za nedostatečné. Úřad neověřil, zda je kompatibilita skutečně dosažitelná nezávisle na společnosti Cisco, a proto nesprávně uzavřel, že požadavek nepředstavuje nepřípustnou překážku hospodářské soutěže.

Závěr rozkladu

27. Navrhovatel ve svém rozkladu předsedovi Úřadu navrhuje, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání.

Vyjádření zadavatele k rozkladu

28. Zadavatel se k rozkladu navrhovatele vyjádřil prostřednictvím přípisu ze dne 29. 6. 2026.[11]

29. Uvedl, že za zásadní považuje skutečnost, že v zadávacím řízení byla podána také nabídka založená na technologii jiného výrobce než Cisco (Juniper), což podle něj vyvrací tvrzení o diskriminačním nastavení zadávacích podmínek a nemožnosti účasti jiných dodavatelů. Současně zdůrazňuje, že navrhovatel sám nabídku nepodal, ačkoli mohl.

30. K námitce týkající se formátu NetFlow v9 zadavatel uvádí, že požadavek formuloval alternativně jako „NetFlow v9 nebo IPFIX“, tedy akceptuje splnění prostřednictvím jakéhokoli z uvedených formátů, přičemž IPFIX je otevřeným standardem dostupným napříč trhem. Použití NetFlow v9 podle něj nikoho nevylučuje, naopak rozšiřuje okruh přípustných řešení za reflektování stávající infrastruktury. Požadavek zadavatel nepovažuje za přímý odkaz na konkrétního výrobce ani za porušení § 89 ZZVZ. Pokud jde o údajné přímé odkazy na technologie Cisco (např. SSO, SPAN či ERSPAN), zadavatel trvá na tom, že nepožadoval konkrétní produkty ani technologie, ale pouze funkční vlastnosti běžně dostupné na trhu. Skutečnost, že různí výrobci používají pro stejné funkce odlišná obchodní označení, podle něj potvrzuje, že jde o obecné funkcionality, které mohou být splněny různými technologiemi. Zadavatel připouští i funkčně ekvivalentní řešení jiných výrobců. Zadavatel nadále setrvává na stanovisku, že v zadávací dokumentaci nepoužil odkazy na konkrétní výrobce ani výrobky, nýbrž popsal jednotlivé funkční vlastnosti, které má poptávané zařízení splňovat. Jak zadavatel transparentně uvedl v zadávací dokumentaci, ve vysvětlení zadávací dokumentace i ve vyjádření k návrhu, jsou akceptována i jiná označení funkcionalit za předpokladu zajištění jejich funkční ekvivalence.

31. K užití přímých odkazů zadavatel zmiňuje, že přehled obchodních označení, který navrhovatel sám předkládá, přitom ve svém důsledku potvrzuje právě stanovisko zadavatele, neboť je z něj zřejmé, že poptávané funkcionality, například zachování provozu při výpadku aktivní řídicí jednotky, lokální zrcadlení provozu či agregaci linek mezi více zařízeními, nabízí celá řada vzájemně si konkurujících výrobců, byť každý z nich zpravidla pod vlastním obchodním

[9] Bod 142 napadeného rozhodnutí.

[10] Navrhovatel zde odkazuje na rozhodnutí předsedy Úřadu sp. zn. ÚOHS-R0038/2026/VZ, č. j. ÚOHS-13264/2026/163 ze dne 10. 4. 2026

[11] Položka 47 správního spisu.

označením. To je zřejmé již ze samotné přehledové tabulky navrhovatele, který funkcionalitu SSO přiřazuje nejen výrobci Cisco, ale i Extreme Networks.

32. Ve vztahu k námitce oprávněnosti omezení hospodářské soutěže zadavatel tvrdí, že rozsah či hodnota stávajících zařízení Cisco nejsou rozhodující, a stejně tak není rozhodující, zda je vlastníkem jednotlivých komponent systému zadavatel. Podstatná je jejich funkční role a provázanost s existující komunikační infrastrukturou Policie ČR. Zadavatel zdůrazňuje, že nově pořizované přepínače musí být schopny fungovat v již vybudovaném systému a že není povinen nahrazovat funkční infrastrukturu pouze za účelem rozšíření hospodářské soutěže. Odkazy navrhovatele na registr smluv, údajně nedostatečný rozsah předchozích investic nebo na možné pochybení při dřívějších nákupech označuje za irelevantní pro posouzení této zakázky. K požadavku na kompatibilitu se stávající infrastrukturou Cisco zadavatel uvádí, že jde o legitimní požadavek vyplývající z potřeby ochrany již realizovaných investic a zajištění bezpečného provozu komunikační infrastruktury Policie ČR. Požadavek na kompatibilitu proto nepředstavuje přenášení důsledků tzv. vendor lock-in, nýbrž legitimní projev technologické kontinuity a nezbytnosti zajistit řádné fungování systému jako celku.

33. Zadavatel navíc požadavkem na kompatibilitu necílí na konkrétního výrobce, nýbrž na schopnost plnohodnotné funkčnosti komunikační infrastruktury s distribuční a core vrstvou. Žádné ustanovení ZZVZ zadavateli neukládá povinnost koncipovat infrastrukturu jako multivendor prostředí ani povinnost předem smluvně zajišťovat budoucí technologickou otevřenost. Tvrzená povinnost zadavatele „zajistit součinnost" společnosti Cisco tak nemá oporu v právních předpisech. Kompatibilitu lze zajistit i prostřednictvím standardních rozhraní nebo řešení třetích stran a podání nabídky s technologií Juniper dokládá, že účast jiných výrobců byla možná.

34. Tvrzení navrhovatele o údajném nezákonném postupu zadavatele při dřívějších nákupech vybavení Cisco zadavatel odmítá jako nedůvodné a ničím nepodložené.

35. Závěrem zadavatel uvádí, že všechny zadávací podmínky byly přiměřené, objektivně odůvodněné a v souladu se zásadami ZZVZ. Je přesvědčen, že rozklad není důvodný a jeho skutečným cílem je pouze oddálení realizace veřejné zakázky. Proto navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí potvrdil a rozklad zamítl.

IV. SPRÁVNÍ ŘÍZENÍ O ROZKLADU

36. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

37. Je nutno předeslat, že ačkoli navrhovatel podává rozklad proti (celému) napadenému rozhodnutí (resp. nikde výslovně nespecifikuje, který jeho výrok rozkladem napadá), jeho veškerá argumentace směřuje výlučně proti výroku II napadeného rozhodnutí.

38. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení věci ve všech jejích vzájemných souvislostech byl podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumán soulad výroku II napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost výroku II napadeného rozhodnutí, ta však toliko v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu, přičemž s přihlédnutím

k návrhu rozkladové komise byl přijat závěr, že výrok II napadeného rozhodnutí není v souladu se zákonem. Co do výroku I bylo napadené rozhodnutí, a řízení, které jeho vydání předcházelo, posuzováno pouze z hlediska zákonnosti a nebyly nalezeny důvody pro jeho zrušení či změnu. Proto byl výrok I potvrzen.

V. K DŮVODŮM ZRUŠENÍ VÝROKU II NAPADENÉHO ROZHODNUTÍ

39. Navrhovatel brojí obecně proti jím tvrzenému vendor lock-in efektu produktů Cisco, přičemž svoji argumentaci vede v několika směrech. Jednak namítá, že zadavatel si potřebu kompatibility s produkty Cisco způsobil sám na základě svého předchozího „nesprávného" zadávacího postupu, jednak zpochybňuje, zda je nynější požadavek na kompatibilitu skutečně odůvodněný ekonomickými argumenty souvisejícími s ochranou předchozích investic. Dále navrhovatel namítá nezákonnost (tvrzených) odkazů na výrobky Cisco. S jejich výskytem v zadávací dokumentaci pak spojuje i pochybnost, zda je vůbec fakticky možné nabídnout plnění jiné značky.

40. Na základě přezkoumání napadeného rozhodnutí bylo shledáno, že v souvislosti s posouzením otázky důvodnosti omezení hospodářské soutěže prostřednictvím nastavení požadavků na kompatibilitu poptávaného plnění se stávajícími produkty zadavatele značky Cisco a vymezením požadavků na funkční vlastnosti plnění trpí napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se Úřad nevypořádal s klíčovými námitkami navrhovatele, a rovněž vadou nezákonnosti, neboť s určitými námitkami navrhovatele se vypořádal velmi nepřiléhavě.

41. Než bude podrobně rozebráno, jak Úřad vyřešil jednotlivé námitky navrhovatele a jak posoudil jejich skutkový základ, je s ohledem na argumentaci, která v řízení o rozkladu zazněla, a to zejména ze strany navrhovatele, třeba připomenout, že správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahajované na návrh je ovládáno principy sporného řízení, což se týká zejména zásady projednací a zásady koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2026, č. j. 8 As 99/2025-81, body 24 až 26). To znamená, že odpovědnost za objasnění skutkového stavu leží primárně na účastnících řízení. Ti musejí Úřadu předložit všechny relevantní skutkové informace a důkazy, a to v zákonem stanovených koncentračních lhůtách. Tento názor zazněl již ve skutkově obdobné věci sp. zn. ÚOHS-R0093/2026/VZ.

K požadavku na kompatibilitu s Cisco, zajištění součinnosti a omezení hospodářské soutěže

42. Zadavatel v zadávacích podmínkách uvedl, že jeho záměrem je „*modernizace, posílení, doplnění a sjednocení vrstvy přístupových LAN přepínačů dle konceptu projektu MKI Zadavatele a s tím související zvýšení kybernetické bezpečnosti komunikační infrastruktury Zadavatele*" (str. 3 přílohy č. 2 „Specifikace předmětu plnění" ZD). V témž dokumentu dále zadavatel mimo jiné uvádí: „*Komunikační infrastruktura Zadavatele je na všech vrstvách* […] *tvořena produkty výrobce Cisco. Zadavatel připouští pro vrstvu přístupových LAN přepínačů i produkty dalších výrobců, ale pouze za předpokladu zajištění 100% kompatibility* […] *Zadavatel tedy požaduje zajištění 100% kompatibility viz. výše v rámci nabízených zařízení se zařízeními Zadavatele na úrovni Distribuční, případně Core vrstvy, které jsou tvořeny produkty řady Catalyst C9500 osazené směrem k přístupové vrstvě originálními SFP, případně DAC kabely Cisco. Kompatibilita musí být Účastníkem, potažmo následně dodavatelem garantována po celou dobu platnosti záruky, a to v i případě aktualizace firmware* […] *na stávajících zařízeních Catalyst C9500 Zadavatele*."

43. Dále zadavatel ve vysvětlení zadávací dokumentace (str. 4) uvedl: „*Zadavatel samozřejmě připouští dodávku zařízení jiných výrobců, avšak za podmínky zajištění plné funkční kompatibility se stávající infrastrukturou* [...] *prostřednictvím nástroje Catalyst Center, případně prostřednictvím jiného ekvivalentního nástroje zajišťujícího plnohodnotnou integraci se stávajícím prostředím. Požadavek kompatibility tedy nelze ztotožňovat s požadavkem na konkrétního výrobce. Zadavatel nepožaduje výslovně produkty CISCO, ale požaduje, aby nově dodaná zařízení byla bezproblémově integrována do stávající infrastruktury bez negativního dopadu na její stabilitu, bezpečnost a provozní kontinuitu. Nutnost kompatibility je navíc objektivně odůvodněna potřebou ochrany již realizované veřejné investice, zajištění bezpečnosti provozu a minimalizace rizika výpadků kritické infrastruktury PČR*. [...] *Tvrzení dodavatele, že bez aktivní součinnosti společnosti CISCO nelze kompatibilitu zajistit, tak neobstojí. Zvláště pak za situace, kdy veškeré technické požadavky na kompatibilitu jsou podrobně a jednoznačně specifikovány v čl. 2.1.2 Přílohy č. 2 ZD (Specifikace předmětu plnění – Odůvodnění volby zařízení) a dále v příloze č. 3. (Cenová nabídka včetně technické specifikace – konkrétní technické parametry, vlastnosti a funkcionality)*“.

44. Navrhovatel ve svém návrhu tvrdil, že zadávací podmínky nezákonně zvýhodňují produkty společnosti Cisco, neboť zadavatel požaduje, aby poptávané plnění bylo kompatibilní s jeho stávajícím vybavením značky Cisco, zejména při požadavku na zajištění kompatibility i při budoucích aktualizacích. Ačkoli zadavatel připouští i dodávku od jiných výrobců, jedná se dle navrhovatele o pouze zdánlivou otevřenost soutěže.[12] Připuštění produktů jiného výrobce je jen iluzorní a fakticky ho nelze dosáhnout. Dle navrhovatele požadavek na kompatibilitu s produkty Cisco vytváří závislost na součinnosti společnosti Cisco, neboť bez ní nelze zajistit kompatibilitu s budoucími aktualizacemi firmware Cisco a dodavatelé konkurenčních řešení jsou při plnění tohoto požadavku odkázáni na spolupráci společnosti Cisco, která ale jako přímý konkurent navrhovatele není k součinnosti jakkoli motivována a tuto součinnost měl za účelem zajištění kompatibility zajistit zadavatel, což neučinil.

45. Prvním krokem při posuzování souladu zadávací podmínky s § 36 odst. 1 zákona, resp. zásadou zákazu diskriminace je zodpovězení otázky, zda a jak hluboce zadávací podmínka omezuje hospodářskou soutěž o veřejnou zakázku. Úřad se zákonností požadavku zadavatele na kompatibilitu zabýval spíše z pohledu jeho účelnosti, tedy zda se jedná o relevantní a legitimní požadavek s ohledem na modernizaci stávajícího vybavení zadavatele. V bodu 135 napadeného rozhodnutí Úřad uzavřel, že „[*n*]*amítaný požadavek na kompatibilitu proto nelze považovat za samoúčelný či formální, nýbrž za nezbytný předpoklad řádné integrace pořizovaných zařízení do existující komunikační infrastruktury zadavatele.*“ **V napadeném rozhodnutí však nebyla řádně posouzena otázka, zda požadavek na kompatibilitu a další technické požadavky může, či nemůže splnit někdo jiný než Cisco, tedy právě otázka, zda a v jaké míře dochází k omezení hospodářské soutěže**. Navrhovatel přitom ne zcela koherentně argumentoval, že na straně jedné nelze fakticky dodat jiné výrobky než výrobky Cisco, na straně druhé, že k dodání výrobků jiné značky je třeba součinnost dodavatele Cisco. Takto vedená argumentace navrhovatele tedy mohla v Úřadu vzbudit pochybnost o tom, zda a v jaké míře k omezení soutěže o zadávanou zakázku dle navrhovatele vlastně dochází.

46. Závěr k této otázce Úřad postavil toliko na tom, že byla podána nabídka i s jinými produkty, než je Cisco (bod 136 napadeného rozhodnutí). Taková úvaha by byla způsobilá maximálně

[12] str. 7 návrhu, předposlední odstavec.

odůvodnit závěr, že hospodářská soutěž o veřejnou zakázku nebyla vyloučena zcela. Nicméně ani argumenty Úřadu v tomto směru vedené nelze shledat za dostačující, a to zejména když není postaveno najisto, zda předmětná nabídka splňuje zadávací podmínky[13] a kdy není postaveno najisto, zda její předkladatel nepředpokládá žádnou spolupráci s Cisco.[14] Úřad v bodu 136 napadeného rozhodnutí pouze uvedl, že dodavatel nabídky Juniper „*netvrdil a nedoložil žádnou formu spolupráce s Cisco*“ a že tento účastník dle tvrzení zadavatele pouze využil integraci prostřednictvím řešení třetí strany. Tato úvaha však nestojí na pevných základech. Závazek součinnosti dodavatele Cisco se nemusí nutně promítat do textu nabídky, zadávací dokumentace takový požadavek nestanoví. Ostatně, vztahy s ostatními dodavateli může účastník zadávacího řízení důvodně považovat za důvěrné informace, a nelze tedy *a priori* předpokládat, že by podrobnosti o nich sám od sebe zadavateli sděloval. Z toho, že se dotčený dodavatel výrobků Juniper o součinnosti s Cisco nikterak nezmiňuje, tedy nelze dovozovat, že touto součinností nedisponuje. Argumentaci Úřadu není s to udržet ani poukaz na implementační plán doložený v nabídce oním účastníkem, který nabídl produkty Juniper. Úřad totiž na tento plán poukazuje pouze v obecnosti, aniž by hodnotil jeho obsah. Z pouhé přítomnosti implementačního plánu v nabídce lze dovozovat pouze to, že dodavatel má vizi, jak plnění do infrastruktury zadavatele implementuje. O tom, zda je taková vize reálná, a zda má, či nemá zajištěnu součinnost dodavatele Cisco, to ničeho nevypovídá. Tvrdí-li tedy nakonec Úřad v bodě 139 napadeného rozhodnutí, že součinnost stávajícího dodavatele nebyla pro splnění požadavku na kompatibilitu nezbytná, není takový skutkový závěr, prozatím, podložený.

47. Odpověď na otázku, do jaké míry je hospodářská soutěž o zakázku omezena, tedy zda může požadavek na kompatibilitu splnit někdo jiný než dodavatel výrobků Cisco, případně za jakých podmínek (zda za součinnosti Cisca, případně jaké, či zcela bez ní), a kolik je případně takových dodavatelů, je nicméně zásadní. Odvíjí se od ní, do jaké míry je omezena hospodářská soutěž o zadávanou veřejnou zakázku. Důvodem pro uložení nápravného opatření není každé omezení hospodářské soutěže o veřejnou zakázku, ale pouze omezení citelné, nikoliv bagatelní (viz rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2023, č. j. 10 As 23/2021 - 56[15]). Na základě míry takového omezení je pak dána potřebná míra odůvodnění nezbytnosti sporného požadavku ze strany zadavatele. Náhled na omezení soutěže bude jiný v případě, kdy kompatibilita znamená „pouze“ obecný požadavek na schopnost vzájemné spolupráce a jiný v případě, kdy kompatibilní ve smyslu zadávací dokumentace mohou být skutečně pouze výrobky konkrétního výrobce. Jestliže se Úřad touto okolností (tj. jak závažné je omezení hospodářské soutěže sporným požadavkem na kompatibilitu) v napadeném rozhodnutí nezabýval, je napadené rozhodnutí v tomto ohledu nezákonné.

---

[13] Jak plyne z bodu 136 napadeného rozhodnutí, Úřad pouze přebírá tvrzení zadavatele, že přepínače Juniper splňují zadávací podmínky. Současně však v bodu 142 napadeného rozhodnutí Úřad uvádí, že předmětná nabídka nebyla posuzována z hlediska splnění požadavků technické specifikace. Tvrzení Úřadu jsou tedy v tomto ohledu vnitřně rozporná.

[14] Úřad v bodu 136 napadeného rozhodnutí pouze uvedl, že dodavatel nabídky Juniper „*netvrdil a nedoložil žádnou formu spolupráce s Cisco*“ a že tento účastník dle tvrzení zadavatele pouze využil integraci prostřednictvím řešení třetí strany.

[15] Bod 25 rozsudku: „*Zákon pamatuje také přímo na případy, kdy zadavatel stanoví zadávací podmínky v rozporu se zákonem. V takovém případě úřad postupem podle § 263 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek uloží nápravné opatření spočívající ve zrušení zadávacího řízení. Citované ustanovení však nelze vykládat kategoricky v tom smyslu, že jakýkoli rozpor zadávací dokumentace se zákonem o zadávání veřejných zakázek vždy povede k uplatnění nápravného opatření ultima ratio.* (…) *Závěry týkající se užití zásady přiměřenosti sdílí také odborná literatura – je-li závažnost porušení zákona téměř minimální, resp. s minimálním možným dopadem do zadávacího řízení, nemělo by takové pochybení být de facto trestáno zrušením zadávacího řízení (Šebesta, M., Novotný, P., Machurek, T., Dvořák, D. a kol. Zákon o zadávání veřejných zakázek. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1526–1527; podobně se vyjádřil ostatně i sám úřad např. v rozhodnutí ze dne 28. 6. 2021, sp. zn. ÚOHS-R0060/2021/VZ).*“

48. Úřad se tedy v novém projednání věci bude muset zabývat otázkou, do jaké míry je hospodářská soutěž o veřejnou zakázku omezena. Bude třeba posoudit, zda ze skutečností tvrzených navrhovatelem a z případných předložených důkazů vyplývá, že požadavky zadavatele jsou skutečně schopny splnit jen výrobky značky Cisco, případně jiné výrobky se součinností dodavatele Cisco. Přesvědčivá odpověď na tuto otázku může vyplynout zejména z úvahy o tom, jakým způsobem konkrétně požadavek na kompatibilitu stanovený zadavatelem navrhovatele, resp. další dodavatele omezuje. Tkví-li toto omezení v nutnosti zajistit si součinnost dodavatele Cisco, pak je třeba položit si otázku, jaká část plnění, kterou má dodavatel v nyní šetřené veřejné zakázce poskytovat, nemůže bez součinnosti dodavatele Cisco fungovat a z jakých technických či právních důvodů tomu tak je. Tvrdí-li navrhovatel, že je v možnosti plnit veřejnou zakázku omezen právě tím, že se mu nedostává potřebné součinnosti dodavatele Cisco, pak je možno této námitce přisvědčit pouze tehdy, bude-li postaveno najisto, že je toto tvrzení pravdivé. Za tím účelem je třeba znát právě ony podrobnosti o tom, k jakým konkrétním úkonům tuto součinnost navrhovatel potřebuje. Od konkrétních skutečností, kterými se navrhovatel cítí omezen, se rovněž odvíjí otázka, jak by měla součinnost dodavatele Cisco, kterou měl případně zadavatel zajistit, vypadat. Je-li navrhovatel skutečně omezen právě nedostatkem součinnosti dodavatele Cisco, patrně by mu příliš nepomohlo, kdyby zadavatel zajistil tuto součinnost jen velmi obecně formulovaným závazkem, kde by vznikal prostor pro případné interpretační spory o obsahu součinnosti, ale naopak by bylo namístě, aby v takovém závazku součinnosti byly alespoň rámcově vymezeny konkrétní činnosti, ke kterým je dodavatel Cisco zavázán. Jinými slovy, těžko lze zadavateli korektně vytýkat, že nezajistil součinnost určitého dodavatele, pokud není jasně řečeno, o jakou součinnost má jít a z jakých důvodů má být zajištěna. Dále je třeba zvážit, zda lze takovou součinnost získat snadno, nebo zda je to naopak nákladné. Pokud by byl dodavatel výrobků Cisco ochoten předmětnou součinnost poskytovat za zanedbatelnou úhradu, nemuselo by jít o dostatečně intenzivní omezení hospodářské soutěže o zadávanou zakázku. Náklady na získání součinnosti se opět patrně budou odvíjet od otázky, o jakou konkrétní součinnost půjde.

49. **Lze tedy shrnout, že, aby mohl být požadavek kompatibility shledán nezákonným z toho důvodu, že k jeho splnění je třeba součinnosti dodavatele Cisco, kterou zadavatel nezajistil, je třeba, aby bylo ve správním řízení prokázáno, jaká součinnost uvedeného dodavatele a k čemu konkrétně je potřebná, a jak moc je náročné takovou součinnost získat. Tyto skutečnosti jsou z povahy věci známy nejlépe navrhovateli, neboť ten tvrdí, že je v možnosti získat zakázku omezen.**

50. Teprve následně, tedy po zjištění, jak konkrétně je hospodářská soutěž omezena sporným požadavkem na kompatibilitu, se může Úřad zabývat otázkou, nakolik je zjištěné omezení hospodářské soutěže odůvodněno ze strany zadavatele a učinit závěr, zda je ono omezení oprávněné.

51. Aby případné omezení hospodářské soutěže nepředstavovalo takovou nerovnováhu mezi relevantními dodavateli, která by vedla k porušení zásady zákazu diskriminace a rovného zacházení, musí požadavky zadavatele, které tuto nerovnováhu zakládají, vycházet z objektivně zdůvodnitelných skutečností a musí korespondovat s účelem, kterého má být plněním veřejné zakázky dosaženo (blíže srov. např. bod 13 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 11. 2021, č. j. 31 Af 44/2020-88 a tam citovaná judikatura). Toto obecné východisko ostatně vymezil Úřad v bodech 103-106 napadeného rozhodnutí.

52. Úřad v bodech 148-150 napadeného rozhodnutí uzavřel, že požadavky zadavatele na kompatibilitu nepředstavují nedůvodné omezení hospodářské soutěže, neboť zadavatel dostatečně vysvětlil důvody, které jej k jejich stanovení vedly. Důvody zadavatele jsou údajně „*založeny na objektivně zjistitelných a racionálně zdůvodnitelných skutečnostech, spočívajících zejména v potřebě zajištění funkčního, spolehlivého, bezpečného a dlouhodobě udržitelného provozu komunikační infrastruktury zadavatele i v prostředí kritické infrastruktury*“ a „*Úřad má současně za to, že uvedený požadavek nepřekračuje rámec oprávněných potřeb zadavatele a je přiměřený*“. Následně Úřad uzavírá, že „[*p*]*ožadavek na kompatibilitu přístupové vrstvy s vrstvami vyššími tak nesměřuje k bezdůvodnému omezení hospodářské soutěže, nýbrž k zajištění bezpečného, efektivního a dlouhodobě udržitelného provozu infrastruktury zadavatele*.“.

53. V obecné rovině je možné souhlasit s Úřadem, že tyto důvody by mohly představovat objektivní oprávněné potřeby zadavatele, které by mohly znamenat důvodnost vymezené překážky soutěže relevantních dodavatelů. Nicméně tento závěr může následovat až po posouzení, zda skutečně tyto objektivní důvody vyplývají ze zjištěného skutkového stavu. Tedy v prvé řadě z toho, zda zadavatel prokázal, že na jeho straně skutečně existuje jím tvrzená komplexní a rozsáhlá komunikační infrastruktura založená na produktech značky Cisco a že by nebylo vhodné do této komunikační infrastruktury zasahovat z důvodů ekonomických, případně z důvodů technické nezbytnosti v tom smyslu, že původní infrastruktura má jedinečné technické vlastnosti, pro které musel být zvolen právě daný produkt/y, neboť žádný jiný na trhu zadavateli neumožňuje splnit jeho oprávněnou potřebu. Za tím účelem by musel zadavatel uvést, jakými zařízeními disponuje a v jaké hodnotě, a uvedené rovněž doložit. Úřad se v napadeném rozhodnutí nijak nevyjadřuje k tomu, zda tak zadavatel učinil. Tyto skutečnosti přitom zná zase nejlépe zadavatel, slouží k obhajobě jeho procesního stanoviska, a proto ohledně nich leželo případné břemeno tvrzení a důkazu na straně zadavatele.

54. V otázce, jak vysoké nároky se kladou na odůvodnění sporné zadávací podmínky ze strany zadavatele, rozhodovací praxe dovozuje v zásadě to, že snadno splnitelnou podmínku musí zadavatel obhajovat toliko rámcově, náročnou podmínku potom naopak velmi podrobně (rozsudek NSS, č. j. 6 As 295/2020 – 143 ze dne 23. 2. 2022). Pokud by tedy požadavek kompatibility neomezoval hospodářskou soutěž o zadávanou veřejnou zakázku, resp. omezoval by ji minimálně, neboť by byl snadno splnitelný, pak by patrně nebylo nutno důvody, které zadavatele vedly ke stanovení takového požadavku, vůbec zkoumat nebo by postačilo zabývat se jimi jen obecně. Takovou úvahu nicméně napadené rozhodnutí neobsahuje už proto, že nehodnotí, z jakých konkrétních důvodů (technických, právních) je okruh uchazečů o veřejnou zakázku sporným požadavkem omezován. Pokud tedy Úřad tuto otázku neuzavře tak, že dopad sporné podmínky na okruh potenciálních uchazečů je minimální nebo žádný, je třeba, aby se důvody, které zadavatel ke stanovení zadávací podmínky měl, zabýval. Úřad si v takovém případě bude muset položit otázku, zda zadavatel dostatečně konkrétně uvedl, jakým zařízením Cisco disponuje, v jaké hodnotě (k tomu blíže i dále) a zda k těmto skutečnostem zadavatel odkázal na dostatečné důkazy.

55. K citovanému rozsudku lze ještě podotknout také to, že NSS zde uvedl, že nejde-li o podmínku jednoduchou, snadno splnitelnou, „*je třeba posoudit možné alternativy zadávací podmínky, včetně toho, zda by některá z nich hospodářskou soutěž omezovala méně, či dokonce vůbec*“ (právní věta rozsudku). I toto podporuje výše popsaný právní názor, že k projednání námitky

omezení hospodářské soutěže zadávací podmínkou je třeba znát, v čem konkrétně podmínka navrhovatele omezuje. Bez toho totiž nelze provést posouzení alternativních variant.

56. Je třeba rovněž podotknout, že Úřad rovněž námitku navrhovatele stran nezbytné součinnosti s dodavatelem Cisco zcela nesprávně uchopil. Navrhovatel namítal, že bez této součinnosti nemůže podat nabídku, neboť v budoucnu nebude schopen zajistit plnění závazků ze smlouvy (blíže srov. str. 6 návrhu a následující). Taková námitka cílí na skrytou diskriminační povahu uvedeného požadavku, neboť navrhovateli jde v podstatě o to, že požadavek kompatibility vypadá navenek jako neutrální, ale fakticky jej nelze splnit jinak než za součinnosti s určitým dodavatelem. Navrhovatel nerozporoval povinnost zajistit si součinnost dodavatele Cisco (přičemž tato povinnost v zadávacích podmínkách ostatně ani uvedena není). Úřad se však zaměřil na formální stránku této zadávací podmínky, když v bodu 136 napadeného rozhodnutí uvedl, že „*ze zadávací dokumentace ani z vysvětlení zadávací dokumentace nevyplývá, že by pro podání nabídky byla nutná aktivní součinnost ze strany společnosti Cisco*“ a že zadavatel „*výslovně uvedl, že lze nabídnout zařízení jiného výrobce nežli Cisco*“. Úřad se tedy tvrzením navrhovatele nezabýval z hlediska jeho podstaty – zda skutečně je k řádnému plnění předmětu veřejné zakázky fakticky nezbytná součinnost ze strany dodavatele Cisco a nakolik je pro účastníky zadávacího řízení možné tuto součinnost získat, ale toliko z hlediska formálního vyjádření. Napadené rozhodnutí je proto i v tomto ohledu nezákonné, neboť argumenty zadavatele odmítá z nepřiléhavých důvodů.

Ochrana předchozích investic

57. V bodech 103-105 a 150 napadeného rozhodnutí Úřad rovněž správně poukázal na to, že důkazní břemeno, že se nejedná o bezdůvodnou překážku hospodářské soutěže relevantních dodavatelů, nese zadavatel. K tomuto důkaznímu břemenu v šetřeném případě přistupuje skutečnost, že navrhovatel zadavatele i Úřad prostřednictvím svého návrhu výslovně upozornil na možnost, že údajně diskriminační zadávací podmínky jsou zapříčiněny předchozím nevhodným postupem zadavatele při pořízení stávajícího vybavení a nejsou přiměřené ani z ekonomického hlediska, tzn. nejsou přiměřené dosavadním investicím zadavatele, kterými jejich nezbytnost obhajuje.

58. Navrhovatel v různých fázích (str. 7 námitek, str. 9 návrhu, str. 5-6 rozkladu) argumentoval ve smyslu, že takto rozsáhlé omezení hospodářské soutěže odporuje zásadě přiměřenosti, pokud poptávané plnění netvoří marginální doplněk již pořízeného plnění, ale spíše se situace jeví tak, že stávající řešení zadavatele dosahuje pouze zlomku ceny nyní poptávaného plnění, a navíc možná ani nebylo řádně vysoutěženo. Tedy výslovně upozorňoval na skutečnost, že oprávněnost požadavků zadavatele na kompatibilitu je sporná, neboť zadavatel ji **odůvodňuje potřebou ochrany svých investic do stávajícího vybavení Cisco**, nicméně navrhovatel v nákupní historii zadavatele nedohledal žádný natolik zásadní nákup produktů Cisco, který by mohl současné zvýhodňování jeho produktů odůvodnit (v rozkladu navrhovatel uvádí, že provedl průzkum Registru smluv, aby zjistil jaké vybavení Cisco zadavatel v posledních letech nakupoval).

59. Zadavatel přitom tuto námitku nijak konkrétně nevypořádal v tom ohledu, jakou hodnotu má již pořízené vybavení, na kterou nyní zadávanou zakázkou navazuje. Nemusí přitom být rozhodné, zda předchozí infrastrukturu pořizoval přímo (tento) zadavatel, Policejní prezidium nebo Ministerstvo vnitra, neboť jak zadavatel ve vyjádření k rozkladu (str. 3) naznačuje, komunikační infrastruktura Policie České republiky je centrální, jednotně budovanou a spravovanou

infrastrukturou společnou pro celý resort. Podstatným ovšem je, zda je případná nynější deformace hospodářské soutěže ospravedlněna ochranou již vynaložených souvisejících nákladů z veřejných prostředků co do jejich hodnoty.

60. Otázku přiměřenosti případného omezení soutěže způsobeného sporným požadavkem zadavatele vůči hodnotě dříve vynaložených nákladů na předchozí investice Úřad navrhovateli (resp. zadavatel Úřadu) nijak věcně nezodpověděl. Úřad bez dalšího převzal tvrzení zadavatele, že požadavek kompatibility chrání dřívější investice, aniž by ověřil jejich skutečný rozsah, hodnotu a význam. Učinil tak s argumentem, že „*skutečnost, v jakém rozsahu je stávající komunikační infrastruktura tvořena prvky výrobce Cisco, není sama o sobě rozhodná*“ a že „[*r*]*elevantním hlediskem není absolutní počet či finanční objem stávajících zařízení, nýbrž jejich funkční role v architektuře sítě a jejich systemická provázanost s pořizovanými prvky*.“ I tento argument je bohužel mylný. Funkční role stávajících zařízení je rozhodující toliko v otázce, zda, proč a s čím má být nově poptávané plnění kompatibilní, ale již nikoliv v otázce ekonomické přiměřenosti. Úvaha nad ekonomickou přiměřeností je úvaha, zda je levnější na stávající zařízení navázat plněním nyní zadávané zakázky, anebo dodatečně za úplatu zajistit součinnost stávajícího dodavatele, anebo se stávajícího zařízení například zbavit a obstarat nové obdobné zařízení, u kterého nevznikne potřeba požadovat kompatibilitu jako v nynějším případě, a k němu následně pořídit předmět nyní zadávané zakázky. Neodvíjí se tedy primárně od funkčních vlastností stávajícího zařízení, ale spíše od nákladů na různé varianty zajištění těchto funkcí. Zůstala tedy nevyřešena klíčová otázka, zda je omezení hospodářské soutěže objektivně ekonomicky obhajitelné a proporcionální.

61. Je-li v tomto smyslu postup zadavatele řádně a včas zpochybněn, pak by zadavatel měl ve vlastním zájmu tvrdit a dokázat, že ekonomická výhodnost jím zvolených postupů (tj. stanovení požadavku omezujícího hospodářskou soutěž) převažuje nad zájmem na zachování řádné hospodářské soutěže a že udělal maximum proto, aby okruh uchazečů o nyní zadávanou (návaznou) zakázku zůstal co nejširší. Výše uvedené je samozřejmě potřebné tehdy, pokud i navrhovatel unese své procesní povinnosti, tedy zejména uplatní svoji argumentaci nejen v návrhu, ale i v námitkách a splní další povinnosti spojené se zahájením správního řízení.

62. Aby mohl zadavatel s úspěchem argumentovat hospodárností zvoleného řešení, musel by prokázat ekonomickou výhodnost svého postupu jako celku. Musel by doložit, že konkrétní dosavadní investice by byly ohroženy nebo zmařeny, pokud by zadávací podmínky nastavil jiným způsobem. Musel by uvést, o které investice a v jaké hodnotě jde, a toto doložit příslušnými doklady. Jen komplexní zhodnocení prokazující zřejmou ekonomickou efektivnost zadavatelova postupu totiž může vést k závěru, že omezující zadávací podmínka je v souladu se zásadou přiměřenosti. Lze odkázat na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, č. j. 30 Af 19/2019-115, který zdůraznil, že dílčí výhodnost určitého zadávacího postupu nemůže převážit nad požadavkem otevřené hospodářské soutěže, ale je třeba posoudit ekonomickou výhodnost zadavatelem zvoleného řešení jako celku (blíže srov. bod 89 uvedeného rozsudku).[16]

63. Otevřenou soutěž o veřejnou zakázku zákon považuje za základní předpoklad, který vede k zajištění hospodárného nakládání s veřejnými prostředky. Zadavatel proto musí primárně směřovat k tomu, aby hospodářská soutěž o veřejnou zakázku, kterou právě zadává, byla co

[16] Závěry vyslovené v tomto rozsudku se sice vztahují k zákonnosti jednacího řízení bez uveřejnění, nicméně je lze obecně vztáhnout rovněž na výklad zásady proporcionality.

nejširší. Zásada přiměřenosti (ve spojení se zásadou hospodárného nakládání se svěřenými prostředky a zajištění soutěžního prostředí) neukládá zadavateli povinnost volit vždy tu nejméně omezující variantu zadávacích podmínek. Prokáže-li zadavatel, že řešení, které by se obešlo bez sporné zadávací podmínky, by bylo spojeno s nepřiměřeně vyššími náklady na jeho straně (např. právě s ohledem na dosud vynaložené investice do stávajícího zařízení), případně prokáže, že je toto omezení důvodné například z technického hlediska (viz výše), lze podmínku jinak hospodářskou soutěž omezující pokládat za přiměřenou i z ekonomického hlediska, neboť tato podmínka zaručuje hospodárné nakládání s veřejnými prostředky. Smyslem právní úpravy zadávání veřejných zakázek totiž není maximalizace hospodářské soutěže za každou cenu, nýbrž nalezení rovnováhy mezi co nejširší soutěží relevantních dodavatelů a hospodárným nakládáním s veřejnými prostředky. Právě hospodárné nakládání s veřejnými prostředky je totiž cílem právní úpravy veřejného zadávání.

64. S ohledem na výše uvedené principy však na stranu druhou nelze připustit situaci, že zadavatel nejdříve učiní investici relativně malého rozsahu, a následně s odkazem na potřebu kompatibility s vybavením takto nakoupeným obhajuje omezení hospodářské soutěže. V takové situaci by totiž docházelo k popření smyslu a účelu zákona, neboť zadavatel by bez přijatelného ekonomického důvodu omezoval uplatnění nejúčinnějšího nástroje k zajištění hospodárného nakládání s veřejnými prostředky, kterým je právě hospodářská soutěž. Taková situace by rovněž vzbuzovala oprávněné pochybnosti, jestli dodavatele prvotní investice nevybral zadavatel již s tím, že měl současně vizi od něj v budoucnu pořídit mnohem rozsáhlejší plnění právě s poukazem na potřebu kompatibility. Takové pochybnosti by pak připadaly v úvahu zvláště tehdy, pokud by zadavatel v rámci prvotní investice neučinil opatření k tomu, aby předešel stavu, kdy si dodavatel prvotní investice bude moci diktovat, za jakých podmínek (či zda vůbec) bude případně spolupracovat s dodavatelem investice navazující. Tyto pochybnosti lze samozřejmě s úspěchem vyvrátit argumenty technického charakteru ve smyslu, že zachování původní investice je z funkčního hlediska nevyhnutelné pro její velmi specifické vlastnosti, a proto nedává smysl ji nahrazovat něčím jiným. Pokud by toto byl schopen zadavatel věrohodně doložit, dokázal by s úspěchem obhájit omezení hospodářské soutěže i na základě původní investice nízké hodnoty.

65. Pro další postup Úřadu tak platí – za předpokladu, že bude prokázáno, proč je požadavkem na kompatibilitu navrhovatel omezen v možnosti ucházet se o veřejnou zakázku – že Úřad musí posoudit, zda zadavatel dokázal tento požadavek obhájit, tedy uvést podrobnou argumentaci a k ní relevantní důkazy. To se týká důvodnosti stanoveného požadavku jednak po stránce funkční (co má požadavek na kompatibilitu garantovat), jednak po stránce ekonomické (jak zadavatel došel k závěru, že navázat na stávající plnění je ekonomicky nejvýhodnější postup).

K nedůvodnosti odkazů na nabídku s technologií Juniper

66. V otázce omezení hospodářské soutěže o šetřenou zakázku Úřad v napadeném rozhodnutí hojně argumentuje skutečností, že byla podána nabídka obsahující řešení značky Juniper. Tuto argumentaci navrhovatel v rozkladu zpochybňuje s tím, že **prosté podání nabídky ještě neznamená, že nabídka skutečně splňuje zadávací podmínky**.

67. Jak bylo již předestřeno výše, v případě, že zadavatel dotčenou nabídku ještě neposoudil z hlediska toho, zda splňuje technické podmínky předmětu plnění, pak argument, že byla podána nabídka obsahující plnění určité jiné značky může sloužit jako důkaz o omezení či neomezení okruhu dodavatelů toliko podpůrně, a to pouze v souvislosti s dalšími důkazy, a nelze na něm

samotném bez dalšího zakládat zákonnost zadávacích podmínek. Naopak, pokud by již Úřad měl k dispozici posouzení splnění technických podmínek předmětu plnění provedené zadavatelem, může takový důkaz použít i samostatně, nicméně musí být připraven vypořádat se s případnými námitkami směřujícími k tomu, že posouzení zadavatele není správné.

68. V nynějším případě se jedná spíše o první situaci, kdy Úřad (ovšem bez dalších plauzibilních důkazů) vychází z nabídky, kterou zadavatel ještě neposoudil, přičemž z ní dovozuje, že i nabídka obsahující jiné plnění, než je plnění značky Cisco, by před stanovenými zadávacími podmínkami obstála. Skutečnosti, které Úřad vedle nabídky obsahující výrobky Juniper, zmiňuje v bodě 136 jako důkaz o tom, že by tato nabídka technické podmínky předmětu plnění splnila, neobstály, jak bylo vysvětleno výše. Nadto, uvádí-li Úřad v bodu 142 napadeného rozhodnutí, že zadavatel ve svém vyjádření uvedl, že nabídka obsahující výrobky Juniper by zadávací podmínky splnila (str. 5 vyjádření k návrhu ze dne 17. 4. 2026), ani to není dostatečný argument. Tvrzení zadavatele v tomto vyjádření čítá jednu větu a není nijak důkazně podloženo, jak vyžaduje § 52 správního řádu. Může tedy jít o pouhé *pro forma* tvrzení učiněné v rámci procesní strategie.

K užití přímých odkazů

69. Další část rozkladu se týká údajného užití odkazů na konkrétní výrobky. Nejprve je třeba vyjasnit, a to zejména s ohledem na argumentační pozici zadavatele, že cílem regulace § 89 odst. 5 a 6 zákona není pouze to, aby u každého pojmu, který může představovat obchodní označení, zadavatel pro jistotu uvedl klauzuli o přípustnosti jiného srovnatelného řešení. Cílem citovaných ustanovení je v prvé řadě používání odkazů omezit na úplné minimum, neboť každý odkaz může v uchazečích o veřejnou zakázku vyvolat pochybnost, zda i přes klauzuli rovnocenného řešení zadavatel nakonec neupřednostní plnění odkazované značky. Zadavatel si tak při tvorbě zadávací dokumentace má ujasnit, co znamenají v ní používané pojmy a obchodním označením určitých výrobků nebo dodavatelů se má, pokud možno, vyhnout. Pokud je použije, musí být připraven svůj postup obhájit v souladu s § 89 odst. 5 a 6 zákona.

70. Na základě námitek rozkladu lze uvést, že Úřad v napadeném rozhodnutí neposoudil otázku užití odkazů na konkrétní dodavatele a výrobky v souladu se zákonem, neboť jeho závěry v této otázce rovněž nelze pro nedostatek důvodů přezkoumat. Základní nepřezkoumatelný závěr Úřadu se nachází v bodě 117 napadeného rozhodnutí: „(…) *je zřejmé, že navrhovateli je známo, co konkrétně namítané technické požadavky obsahově představují a znamenají, tedy jaké funkční vlastnosti LAN přepínačů zadavatel požaduje. Úřad je přitom toho názoru, že ze skutečnosti, že zadavatel v namítaných technických požadavcích při vymezení požadovaných funkcionalit zvolil jedno z jejich možných označení, nelze dovozovat, že tímto nepřímo odkazuje na konkrétního dodavatele nebo výrobek, který danou funkcionalitu na svých zařízeních označuje právě tímto způsobem. Úřad tak má za to, že namítané technické požadavky nelze vykládat tak, že zadavatel jejich prostřednictvím vyjadřuje požadavek na dodání pouze těch zařízení, u nichž je daná funkcionalita označena zcela totožně, ale že tyto požadavky vymezují reálné funkční vlastnosti, jež mají pořizovaná zařízení splňovat.*“ Že byl zadavatel schopen popsat své potřeby i obecně, to je nesporné, neboť tak nakonec i učinil. Nesporné je snad i to, že způsobu, jakým zadavatel své potřeby popsal, navrhovatel rozuměl. Je však otázkou, jestli zkratky, které vedle tohoto obecného popisu v zadávací dokumentaci rovněž uvedl, jsou označením konkrétního výrobku. Úřad dovodil, že navrhovatelem namítané pojmy nepředstavují odkaz na konkrétní výrobek, dodavatele či značku, aniž by vysvětlil, jak k tomu došel.

71. Úřad se v bodu 119 napadeného rozhodnutí přiklonil k tvrzení zadavatele, když uvedl, že „*zadavatel v zadávací dokumentaci požadoval, aby pořizovaná zařízení určitou funkcí objektivně disponovala, nikoli aby tato funkce byla v technických parametrech daných zařízení formálně popsána zcela identickým terminologickým výrazem jako v zadávací dokumentaci. Namítané technické požadavky je tedy třeba podle Úřadu chápat jako požadavky na funkční vlastnosti LAN přepínačů, nikoli na konkrétní výrobky či dodavatele*“. Napadené rozhodnutí však neobsahuje žádné odůvodnění tohoto závěru, není z něj patrné, proč např. nelze dát za pravdu navrhovateli, že o odkazy na konkrétní výrobky jde. Jestliže různí dodavatelé označují určité funkcionality určitým názvem, implikuje tato skutečnost závěr, že by se mohlo jednat o obchodní označení, zvláště když to jeden z účastníků řízení setrvale namítá. Závěr o tom, že tomu tak není – tedy, že se na místo obchodního označení jedná o požadavek na funkční vlastnost – Úřad neopírá o žádný konkrétní dokument. Pouze nad rámec lze uvést, že tuto námitku nevznáší navrhovatel jako jediný. Podobná argumentace byla předmětem projednání v řízení o rozkladu sp. zn. ÚOHS-R0093/2026/VZ, kde bylo v nedávné době rozhodnuto.

72. Nyní je třeba vysvětlit, jak by správně měl Úřad posuzování této problematiky uchopit. Pro ustanovení § 89 odst. 5 a odst. 6 zákona jsou zásadní dvě skutkové otázky. První je, zda je daný pojem spojen s určitým dodavatelem nebo s určitými výrobky (resp. s příslušnými právy duševního vlastnictví). Jedná se v podstatě o otázku, v jakém významu se určité slovo či pojem v příslušných kruzích používá. Tato otázka musí být zodpovězena kladně (tj. že jde o odkaz na konkrétní výrobek či dodavatele), aby bylo možno posuzovat, zda je použití odkazu důvodné. Je-li mezi stranami řízení sporné, zda jde o odkaz, či nikoliv, podléhá tato otázka dokazování. Důkazní břemeno o tom, že o odkaz jde, nese navrhovatel, neboť ten se této skutečnosti ve svůj prospěch dovolává. Předloží-li důkazy, z nichž plyne, že o odkaz jde, má následně zadavatel příležitost předložit protidůkaz a prokázat, že jde o obecné označení funkce (např. z důvodu, že označení takzvaně zlidovělo – začalo se používat i pro výrobky či dodavatele jiné). Rešerše vhodných důkazních prostředků v této otázce je zásadně na účastnících řízení. Druhou skutkovou otázkou relevantní pro ustanovení § 89 odst. 5 a 6 zákona je ta, z jakých důvodů zadavatel k uvedení označení konkrétního výrobku či dodavatele v zadávací dokumentaci přistoupil a zda jsou tyto důvody doložené. Zadavatel tedy musí důvody pro svůj postup tvrdit a prokázat. Procesní břemeno tvrzení a důkazu zde tíží primárně zadavatele, neboť ten obhajuje souladnost svého postupu se zákonem.

73. Úřad si musí v prvé řadě u každého jednoho tvrzeného odkazu položit otázku, zda je mezi účastníky řízení sporné, že o odkaz na konkrétní výrobek jde. Nesporné tvrzení není třeba dokazovat. V takovém případě lze první straně „věřit“. To v nynějším případě není zcela banální otázka. Zadavatel na stranu jednu v reakci na žádost o vysvětlení ke sporným pojmům doplnil obecný popis funkce a vyjadřoval se jazykem, který by naznačoval, že i on má za to, že o odkazy jde (např. hovoří o odlišném obchodním označení, viz vysvětlení zadávací dokumentace, nebo se zaštiťuje tím, že připustil rovnocenné řešení, viz rozhodnutí o námitkách). Na stranu druhou ve vyjádření k návrhu (str. 4) zase uvádí: „*Specifikaci předmětu plnění zadavatel nestanovil prostřednictvím přímého ani nepřímého odkazu na konkrétní dodavatele nebo výrobky ve smyslu ustanovení § 89 odst. 5 ZZVZ.*“ a „*Zadavatel dále zdůrazňuje, že povinnost připustit rovnocenné řešení u každého jednotlivého odkazu dle § 89 odst. 6 ZZVZ vzniká pouze tehdy, použil-li zadavatel přímý nebo nepřímý odkaz na konkrétního dodavatele nebo výrobek ve smyslu § 89 odst. 5 ZZVZ. Pokud zadavatel takového odkazu neužil, a zadavatel je přesvědčen, že neužil, neboť veškeré použité pojmy jsou standardizovanými odbornými názvy běžně používanými napříč výrobci, povinnost dle odst. 6 vůbec nevzniká.*“ Nedojde-li Úřad

v případě určitého pojmu k tomu, že je jeho povaha odkazu na konkrétní výrobek nesporná, pak jej z opatrnosti musí brát jako sporný. Musí si tedy zodpovědět, zda bylo prokázáno, že o odkaz jde.

74. Pokud by snad nedostatek procesní aktivity účastníků v tomto směru plynul z jejich přesvědčení, že uvedené není třeba dokazovat, neboť se jedná o skutečnosti obecně známé, pak je nutno uvést na pravou míru, že jako obecně známou lze chápat pouze skutečnost, která je obecně známá všem zúčastněným (navrhovateli, zadavateli, Úřadu i veřejnosti), tedy skutečnost známá nikoli pouze v odborných kruzích (dodavatelů). Jak bylo předestřeno výše, u odborných a technicky složitých otázek jejich znalost od Úřadu apriorně očekávat nelze, neboť ten je tvořen (zpravidla) laickými úředními osobami, a nemusí proto být s ohledem na specializovanou povahu věci sám ani schopen identifikovat, jaké konkrétní důkazy by bylo vhodné k objasnění skutkového stavu opatřit. Důkazní iniciativa účastníků řízení je proto zcela zásadní.

75. Navrhovatel až v rozkladu uvádí výsledky své rešerše na téma, jak je to které konkrétní řešení označováno jinými výrobci a uvádí, že supluje práci Úřadu. Jakkoliv Úřad pochybil, pokud bez relevantního odůvodnění uvěřil zadavateli, že o odkazy na konkrétní výrobky nejde, nemůže navrhovatel korektně tvrdit, že supluje činnost Úřadu. Skutečnost, že je určité označení spojeno s určitým výrobkem či dodavatelem, je skutková otázka svědčící ve prospěch navrhovatele, a je tedy na něm, aby o ní snesl ve správním řízení důkazy, a v zákonem stanovených koncentračních lhůtách (tj. zejména již v návrhu). Je to ostatně navrhovatel, kdo se na relevantním trhu pohybuje a nejlépe ví, kde takové důkazy hledat, případně koho se zeptat. Pokud by snad navrhovatel předmětnou rešerší v koncentrační lhůtě ještě nedisponoval, nic mu nebránilo Úřadu sdělit, že ji provádí a doloží později, případně Úřad odkázat, aby se určitých subjektů doptal sám. Tím by splnil svoji povinnost navrhnout ke sporným skutečnostem příslušné důkazy.

76. Nelze rovněž opomenout, že sporných termínů v této souvislosti navrhovatel uváděl vícero, konkrétně SSO, SPAN a ERSPAN port mirroring, NETFlow v9/IPFIX, seskupení portů IEEE 802.3ad (MC-LAG), mechanismus WRED (str. 4 námitek, str. 5 rozkladu). Naznačené otázky by tedy měly být vyřešeny u všech těchto požadavků jednotlivě.

77. Úřad tedy nejprve posoudí otázku, zda uvedené pojmy představují odkaz na konkrétní výrobek či dodavatele. Pokud dojde k závěru, že tomu tak u některého z nich je, pak bude řešit otázku, jestli zadavatel s úspěchem obhájil použití odkazu, tedy zda tvrdil zákonem uznané důvody pro užití odkazu (tj. že předmět plnění použití odkazu vyžaduje nebo že plnění nelze pro nepřesnost či nesrozumitelnost popsat jinak než odkazem) a zda tyto důvody prokázal. Vzájemná kompatibilita přepínačů na všech lokalitách

78. V rozkladu navrhovatel napadá závěry Úřadu formulované v bodě 146 napadeného rozhodnutí. Navrhovatel v námitkách namítal, že je nedůvodný požadavek zadavatele na kompatibilitu přepínačů v podstatě napříč lokalitami. Zadavatel mu na to odpověděl: „*Vzájemná kompatibilita přepínačů na uzlových objektech je nezbytná pro dosažení jednoho ze stěžejních cílů projektu MKI, jímž je snížení komplexity správy a centralizovaný dohled nad komunikační infrastrukturou PČR prostřednictvím nástroje Catalyst Center, jak vyplývá z čl. 2.1.2 přílohy č. 2 ZD. Požadavek vychází ze záměrů projektu MKI a z potřeby zvýšení zabezpečení, odolnosti a robustnosti infrastruktury v uzlových objektech dle zákona č. 264/2025 Sb., o kybernetické bezpečnosti, a jde tak o legitimní technický požadavek.*“ Zadavatel tedy vycházel z teze, že jde o kompatibilitu v rámci jednoho uzlového objektu. Navrhovatel v návrhu nadále vycházel

ze svého pohledu, že zadavatel požaduje kompatibilitu přepínačů napříč lokalitami. Uvedl rovněž, že argument zadavatele kompatibilitou přepínače a distribuční vrstvy je nepřípadný, neboť se míjí s podstatou námitky. Úřad v bodě 146 napadeného rozhodnutí odcitoval sporný požadavek,[17] ze kterého vyplývá, že zadavatel skutečně požadoval pouze kompatibilitu přepínače s distribuční vrstvou. Navrhovatel nyní v rozkladu namítá, že Úřad předkládá nový argument, který nebyl obsažen v rozhodnutí o námitkách, pročež měl Úřad rozhodnutí o námitkách zrušit pro nepřezkoumatelnost. Navrhovatel totiž nemohl na tento argument reagovat v návrhu, ale mohl tak učinit až v průběhu správního řízení.

79. Navrhovateli tedy v podstatě vadí, že mu zadavatel v rozhodnutí o námitkách explicitně nesdělil, že nesouhlasí s jeho interpretací sporného požadavku, tedy že nejde o kompatibilitu na všech lokalitách navzájem, ale toliko v rámci lokality jedné. K tomu je třeba uvést, že text zadávací podmínky je v tomto ohledu jasný. Naopak není jasné, jak se navrhovatel dostává k výkladu, jehož pohledem sporný požadavek čte. Nápravné opatření dle § 263 odst. 5 zákona neslouží k odstraňování dílčích nedorozumění, která se projevují tím, že každá ze stran chápe určitou část textu zadávací dokumentace trochu jinak. Při pohledu na argumentaci zadavatele v rozhodnutí o námitkách mohlo navrhovatele napadnout, že zadavatel chápe sporný požadavek jinak než navrhovatel. Ostatně navrhovatel sám namítá, že se zadavatel míjí s podstatou jeho námitky. Navrhovatel tak měl příležitost se sám znovu zamyslet nad tím, jestli je jeho výklad sporného požadavku správný, či nikoliv. Nedošlo tedy k situaci, že by se navrhovatel od zadavatele nedozvěděl odpověď na svoji námitku, a že by tak v návrhu neměl na co reagovat. Zadavatel zkrátka reagoval jen jinak, než navrhovatel čekal. To ovšem neznamená, že by rozhodnutí o námitkách bylo nepřezkoumatelné.

Hodnoticí kritérium

80. Pro úplnost lze uvést, že v návrhu uvedená námitka navrhovatele, že zadavatelem zvolené hodnoticí kritérium je v rozporu s § 114 ZZVZ, již v rozkladu tvrzena není, a tudíž ani nebyla předmětem nynějšího přezkumu v řízení o rozkladu.

VI. ZÁVĚR

81. Požadavek na kompatibilitu plnění, které zadavatel nakupuje, s jeho stávající infrastrukturou je požadavek, který bude v řadě případů rozumný a obhajitelný. Nelze však zapomínat na to, že takový požadavek obvykle určitým způsobem omezuje hospodářskou soutěž o veřejnou zakázku. Nakolik se to v konkrétním případě děje, plyne z okolností takového případu. Lze si jistě představit na straně jedné situaci, že k poskytnutí kompatibilního plnění bude z technických důvodů způsobilý pouze původní dodavatel této infrastruktury, na straně druhé si lze představit také situaci, že spolupráce řešení starého a nového bude po technické stránce natolik jednoduchá, že hospodářskou soutěž o veřejnou zakázku neomezí vůbec. Mezi těmito dvěma pomyslnými stranami se nachází široké spektrum různých modelových situací, které nelze v úplnosti vypočítat. Od toho, do jaké míry je hospodářská soutěž o veřejnou zakázku omezena, se odvíjí odpověď na otázku, jak podrobně musí zadavatel stanovený požadavek na kompatibilitu odůvodňovat ve smyslu § 36 odst. 1 zákona. Čím je omezení hlubší, tím lepší musí být zadavatelovo zdůvodnění. Ekonomické zdůvodnění v tom smyslu, že zadavatel chrání náklady, které na původní investici vynaložil, neboť při pořízení nekompatibilního plnění by jeho

[17] Zadavatel požadoval následující: „*Plná kompatibilita s existujícími distribučními přepínači na všech požadovaných funkcionalitách v tomto dokumentu pro zajištění ochrany vynaložených investic v již realizované modernizaci L3 distribučních přepínačů na všech lokalitách.*“

původní investice přišla vniveč, obstojí zásadně pouze tehdy, je-li podloženo kvalifikovanou ekonomickou úvahou obsahující výpočet konkrétních zmařených nákladů při konkrétní variantě postupu a opřenou o konkrétní podklady. Finanční rozsah původní investice nesmí být zanedbatelný oproti plnění, které zadavatel nově pořizuje. Závěry ve všech výše uvedených otázkách se musí opírat o konkrétní tvrzení stran a musí být podloženy relevantními důkazy. Vedle ekonomického zdůvodnění přichází samozřejmě v úvahu i zdůvodnění technické ve smyslu poukazu na funkční výjimečnost původní investice, kdy nedává smysl tuto nahrazovat, neboť výsledek takového postupu by neuspokojil oprávněné potřeby zadavatele.

82. Napadeného rozhodnutí je co do výroku II nepřezkoumatelné a nezákonné z následujících důvodů.

a) Navrhovatel v podaném návrhu namítal, že zadavatelem stanovený požadavek na kompatibilitu plnění se stávající infrastrukturou, kterou tvoří zejména produkty značky Cisco, může splnit toliko dodavatel Cisco nebo případně subjekt, který s ním úzce spolupracuje. Úřad tuto námitku nevyvrátil, neboť vyšel jen z toho, že zadavatel formálně nepožadoval pouze zařízení Cisco a že v zadávacím řízení byly podány i nabídky, které obsahovaly zařízení jiného výrobce. Tyto argumenty Úřadu v řízení o rozkladu neobstály.

b) Navrhovatel v podaném návrhu namítal, že sporný požadavek na kompatibilitu plyne z toho, že zadavatel dříve pořizoval produkty Cisco, aniž by si k nim zajistil součinnost dodavatele pro účely jakéhokoliv navazujícího plnění. Plnění nynější veřejné zakázky však součinnost dodavatele původního plnění fakticky dle navrhovatele vyžaduje, neboť bez ní není možné zakázku s úspěchem splnit. Tuto námitku Úřad vypořádal zcela nepřiléhavě, neboť odkazoval především na formální aspekt (tj. že zadavatel součinnost s dodavatelem Cisco nevyžadoval) a na další nabídku podanou v zadávacím řízení, jejíž soulad se zadávacími podmínkami však nelze považovat za prokázaný.

c) Navrhovatel v podaném návrhu namítal, že zadavatel ohledně svých předchozích investic neuvedl jejich finanční rozsah, přičemž navrhovateli se nepodařilo dohledat žádnou investici, která by měla dostatečnou hodnotu k tomu, aby zadavatel mohl ustát tvrzení, že požadavek kompatibility vznáší z důvodu ochrany již vynaložených investic. Tuto otázku Úřad vyřešil rovněž nepřiléhavě, když ekonomický rozměr věci neřešil s poukazem na to, že hodnota dosavadních investic není rozhodující.

d) V otázce odkazu na konkrétní výrobky (§ 89 odst. 5 a 6 zákona) Úřad bez bližšího odůvodnění přijal tvrzení zadavatele, že sporné pojmy uvedené v zadávací dokumentaci nepředstavují označení konkrétních výrobků, nýbrž obecné pojmenování určitého řešení. Tyto své závěry Úřad neopřel o žádné podklady.

83. Na tomto místě lze podotknout, že tvrzení ani jedné ze stran nejsou zcela precizní, specifická či rozvedená do všech možných podrobností. Úřad proto bude muset pečlivě posoudit, zda účastníci řízení tvrdili vše, čeho se ve správním řízení chtějí dovolávat, řádně a ve lhůtách k tomu určených, zda svá tvrzení podložili důkazy, a zda tak ve výsledku unesli každý své břemeno tvrzení a břemeno důkazu. Odpovědnost za objasnění skutkového stavu leží primárně na účastnících řízení v souladu se zásadou projednací.

84. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí ve vztahu k výroku II trpí výše popsanými vadami, bylo třeba jej zrušit a vrátit věc Úřadu k novému projednání.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1, ve spojení s § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

otisk úředního razítka

doc. JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Adresáti:

1. Česká republika – Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, tř. Kosmonautů 189/10, 779 00 Olomouc
2. Alcaserv Czech, a.s., Valentinská 20/10, 110 00 Praha 1

Vypraveno dne:
viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy